

ספרי' — אוצר החסידים — ליובאוויטש

לקוטי שיחות

מכבוד קדושת

אדמו"ר מנחם מענדל

שניאורסאהן

מליובאוויטש

שמיני

מתורגם ומעובד לפי השיחות של לקוטי שיחות חלק יז

(תרגום הפשוט)

יוצא לאור על ידי

„מכון לוי יצחק“

כפר חב"ד ב'

שנת חמשת אלפים שבע מאות שבעים וחמש לבריאה

שנת המאה וחמשים להסתלקות-היולא של כ"ק אדמו"ר ה"צמח צדק" נ"ע
שבעים שנה להסתלקות-היולא של כ"ק הרלווי"צ זללה"ה

לזכות

הרה"ת ר' נתנאל אליהו שיחי' אבוקסיס,
ליום הולדתו, טו"ב ניסן - יום א' דחול המועד פסח
הרה"ח הרה"ת ר' יצחק הכהן שיחי' ארנאלד,
ליום הולדתו, כ"ב ניסן - אחש"פ
הו"ח ר' איסר שיחי' גאלדשטיין,
ליום הולדתו, כ"ב ניסן - אחש"פ
הרה"ת ר' יוסף שיחי' וואלאוויק,
ליום הולדתו, כ"ה ניסן
הו"ח ר' חיים אלי' קרייטענבערג,
ליום הולדתו, כ"ו ניסן
הרה"ת ר' ראובן אליעזר שיחי' נתנסון,
ליום הולדתו, כ"ח ניסן
הו"ח ר' אפרים שיחי' ליזעק,
ליום הולדתו, ש"ק פ' שמיני, כ"ט ניסן
הרה"ת ר' מנחם מענדל שיחי' גאלדמאן,
ליום הולדתו, בדר"ח אייר - א' אייר
הו"ח ר' דוד רפאל שיחי' גוטיערז,
ליום הולדתו, ד' אייר
הו"ח ר' משה שיחי' דוידאון,
ליום הולדתו, ד' אייר
הו"ח ר' נוריאל הכהן שיחי' כהן,
ליום הולדתו, ה' אייר
הו"ח ר' יוסף מרדכי שיחי' גאטי,
ליום הולדתו, ה' אייר
הרה"ת ר' ארי' יוסף שיחי' האפמאן,
ליום הולדתו, ה' אייר
הרה"ת ר' אשר שיחי' חביביאן,
ליום הולדתו, ה' אייר
הו"ח ר' עמי שיחי' פייקאווסקי,
ליום הולדתו, ה' אייר
הו"ח ר' דוד פינחס שיחי' קשרים,
ליום הולדתו, ה' אייר
הו"ח ר' זלמן לייב שיחי' ראט,
ליום הולדתו, ה' אייר
לאריכות ימים ושנים טובות עד ביאת גואל צדק
ומתוך בריאות הנכונה ולשנת ברכה והצלחה בגו"ר

*

נדפס ע"י ידידיהם

הרה"ת ר' יוסף יצחק הלוי וזוגתו מרת גיטל רחל שיחיו שגלוב

הכתובת להשיג השיחות באינטרנט:
<http://www.torah4blind.org>

שמיני

א. לכל הפרשיות שבאותה פרשה (סדרה) יש נקודה משותפת הרמוזה בשם הפרשה

דובר כבר פעמים רבות אודות חלוקת הפרשות בתורה – ג"ן סדרים דאורייתא! (ג"ג פרשות התורה), שלמרות שבכל פרשה (סדרה) יש מספר פרשיות, וכל פרשה היא ענין בפני עצמו, בכל זאת העובדה שכל הפרשיות הללו נמצאות בפרשה אחת היא הוכחה לכך שיש ביניהן נקודה משותפת.

כיוון שתוכנו של כל דבר נרמז ומתבטא ב, שמו אשר יקראו לו בלשון הקודש², מובן שהנקודה המשותפת לכל עניני סדרה זו רמוזה בשם הפרשה, כי שמות הפרשות הם שמות שלפי התורה³.

ולמרות שבקשר לתוכן הפרטי של כל פרשה בפני עצמה קיים הבדל גדול יותר בין הפרשה הראשונה לפרשה האחרונה של אותה פרשה (סדרה), מאשר בין הפרשה הראשונה שבפרשה לפרשה האחרונה בפרשה (סדרה) שלפניה, כי פרשיות אלו סמוכות זו לזו (ו, סמוכים) הוא דרך לימוד על-פי תורה⁴, בעוד אשר בין הפרשה הראשונה לבין הפרשה האחרונה באותה פרשה יש מספר פרשיות המפרידות ביניהן – אבל הנקודה המשותפת שהזכרה לעיל נמצאת דוקא בפרשיות אלו, שהן בפרשה אחת, גם אם אינן סמוכות⁵.

ב. לתחלת הפרשה ולענין, זאת החיה יש נקודה משותפת הרמוזה בשם הפרשה

כך מובן גם בקשר לפרשתנו: מצד אחד יש לתחלת הפרשה, ויהי ביום השמיני" קשר הדוק הרבה יותר לסיים הפרשה שלפניה, מאשר לפרשיות, "זאת החיה..."⁶, שנמצאת בסוף פרשת שמיני. קשר זה מובן גם בפשטות, ש, ויהי ביום השמיני" בא כמהמשך לענין שבטעמי ימי המילואים, שבסוף הפרשה הקודמת, ואילו ל, "זאת החיה" אין, לכאורה, כל קשר לכך. אבל כיוון שלכל פרשה יש נקודה מיוחדת שבה היא שונה מכל הפרשות האחרות, מובן, שלשתי הפרשיות, ויהי ביום השמיני" ו, "זאת החיה" יש תוכן מיוחד, שאיננו קיים בפרשת, "קח את אהרן..."⁷, ותוכן זה רמוז בשם הפרשה – "שמיני".

ג. הכנה ל, שמיני, וחלק מ, שמיני" עצמו

בשמה של פרשה זו אין רמז לכך שמדובר כאן אודות שמיני למילואים, ואפילו לא לכך שמדובר כאן אודות היום השמיני, כי הפרשה איננה נקראת, "יום שמיני"⁸, אלא, "שמיני" סתם – ומובן שיש לכך קשר עם הענין הכללי של, "שמיני", ולא לענין הפרטי של מילואים או ימים, שבו הוא השמיני.

לפי ההסבר בסעיף ב' אודות ההבדל בין הקשר של הפרשה הראשונה בפרשת שמיני אל סופה של הפרשה שלפניה, לבין הקשר שלה לפרשה אחרת בפרשה זו, יוצא שפרשית

(1) ראה חז"א (מהנ"ע) קד, ב. ח"ב רה, ב. תקו"ז ת"א (כט, רע"ב). ועוד.

(2) ראה שער היחוד והאמונה פ"א.

(3) ראה בכל הנ"ל לקו"ש [המתורגם] ח"ה ע' 58 ואילך.

(4) גם בפשט"מ (וגם מסדרה אחת לסדרה לפנ"ז – ראה פרש"י ר"פ משפטים. ר"פ בהעלותך. ר"פ שלח). ולא רק במשנה תורה. וראה ברכות כא, ב. וש"נ.

(5) ראה גם לקו"ש [המתורגם] ח"ח ע' 118.

להביא את 770 הביתה!

כל מי שהיה ב-770 אי פעם, זוכר בודאי את שלל הקובצים והעלונים המחולקים בכל ליל שבת קודש

כעת ניתן להשיג את חלקם ברשת האינטרנט, אצלך בבית!

קבצים גרפיים וקבצי טקסט:

דבר מלכות: שיחות כ"ק אד"ש מה"מ מהשנים תנש"א-תשנ"ב.

יחי המלך: קונטרס שבועי, הכולל שיחות-קודש בעניני גאולה ומשיח.

המעשה הוא העיקר: לקט תורות למעשה בפועל משיחות כ"ק אד"ש מה"מ (החל משנת תשמ"ח).

שיחות הגאולה: גיליון שבועי של ימות המשיח, בהוצאת "האגודה למען הגאולה האמיתית והשלמה".

מעין חיי: גיליון שבועי לילדים, בהוצאת "מכון לוי יצחק" בכפר חב"ד ב'.

האמונה הטהורה: גיליון שבועי בעניני אחרית הימים.

קבצים גרפיים בלבד:

לקוטי שיחות: שיחה מוגהת של כ"ק אד"ש מה"מ הו"ל לקראת כל שבת ב-770,

על-ידי "ועד להפצת שיחות".

חדש לקוטי שיחות (מתורגם): שיחה מוגהת של כ"ק אד"ש מה"מ הנדפס בספרי

לקוטי שיחות, בהוצאת "מכון לוי יצחק" בכפר חב"ד ב'.

להקהיל קהילות: גיליון שבועי מתורתו של משיח בעניני הקהלות קהילות בשבת,

בהוצאת צא"ח העולמית, ניו-יורק.

קבצי טקסט בלבד:

פנימיות: ירחון לבני הישיבות, בהוצאת מרכז את"ה בארץ הקודש.

ליקוט ניגונים: שתי חוברות על הניגונים שניגן וביאר כ"ק אד"ש מה"מ, בהוצאת קה"ת (תשנ"ב).

דרך הישרה: (אידיש) קונטרס מיוחד לילדים, הכולל שיחות-קודש בעניני גאולה ומשיח.

לעבן מיט דער צייט: (אידיש) קטעים לפרשת השבוע מתוך הספר, בהוצאת ישיבת

"אהלי תורה", ניו-יורק.

דבר תורה: (אידיש) דף שבועי לילדים, הו"ל על-ידי מוסד חינוך "אהלי תורה", ניו-יורק.

כמו-כן ניתן להוריד באתר את "קונטרס בית רבינו שבבבל"

ושיחת ש"פ שופטים התנש"א

מדור מיוחד לספרים וחוברות באנגלית בעניני גאולה ומשיח!

האתר מנוהל ע"י הרה"ת ר' יוסף-יצחק הלוי שגלוב

וכתובתו: <http://www.moshiach.net/blind>

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

הגבלות (לא כפי שהי' בזמן שלפני זה, כידוע ומפורסם) – וזהו מהגילויים שלמעלה ממדידה והגבלה הבאים עוד בסוף זמן הגלות.

ובפשטות:

כאו"א מישראל, אנשים נשים ואפילו טף, יש לו אחריות להוסיף בעבודתו להביא את משיח צדקנו בפועל ממש!

ומזה מובן, שאין מקום כלל שבמקום לפעול בעצמם יסמכו על אחרים או יטילו את העבודה על אחרים – אלא זוהי העבודה דכל אחד ואחת, כאו"א צריך לעשות בעצמו את העבודה ד"לשמש את קוני" (שלשמה "אני נבראתי"⁸), ובודאי שיש לו כחות ע"ז (כיון ש"איני מבקש כו' אלא לפי כחן" כנ"ל).

ובמה מתבטאת עבודה זו – הרי זה ג"כ בפשטות: בהוספה בתורה ובמצוות, בלימוד התורה – נגלה דתורה ופנימיות התורה, ובקיום המצוות בהידור. . . וכל זה – מתוך הצפי' והתשוקה וכו' חזקה לגאולה¹⁰ – "אחכה לו בכל יום שיבוא"¹¹, כפי שאומרים בכל יום בתפלה: "ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים", (בימי החול) – "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח". וכמדובר כמ"פ.

לקומי

„קח את אהרן“, הכתובה בפרשה הקודמת, מהווה רק הקדמה ל„שמיני“, אך איננה חלק מ„שמיני“, כפי שבפשטות הענין היוו „שבעת ימי המילואים“ הכנה והקדמה ליום השמיני. ואילו פרשת „זאת החיה“, הכתובה בפרשת שמיני, היא חלק מ„שמיני“ עצמו.

ד. שני קצוות בתוכן של „שמיני“ – מבטא את השלמות בגילוי האלקות

ויובן בהקדים: בתוכן המספר „שמיני“ אנו מוצאים שני קצוות. מצד אחד מורה המספר „שמיני“ על ענין שמופרד מן השבעה שקדמו לו, כהסבר ה„כלי יקר“⁹, שכל עניני הבריאה הם במספר שבע, והמספר „שמיני“ הוא „מיוחד אליו יתברך“.

משמעות הדברים היא, כמוסבר במספר מקומות¹⁰, שהמספר „שבעה“ איננו כולל רק את עניני הבריאה עצמה, אלא גם את האור האלקי ה„מתלבש“ בבריאה¹¹, ו„שמיני“ רומז לאור האלקי הנעלה מהתלבשות בעולם, האור שלמעלה מהשתלשלות¹².

אך מצד שני, משמעות המילה „שמיני“ מראה על כך שאין זה ענין בפני עצמו, אלא ענין הקשור ובא כהמשך לענינים של „שבעה“.

כך מבטא ה„שמיני“ את השלמות בגילוי האלקות: תכלית הכוונה היא שגם האור האלקי הנעלה מהשתלשלות ירד וישפיע בגלוי בעולם, וזה רמוז במילה „שמיני“ – גם מה שמופרד ונעלה מן הבריאה (מן ה„שבעה“, כדברי ה„כלי יקר“), יהיה באופן של „שמיני“, הקשור ל„שבעה“ – לעניני הבריאה.

(9) ריש פרשתנו. וראה רבינו בחיי כאן.

(10) ראה ד"ה ויהי ביום השמיני דשנת תש"ד ותש"ה. לקו"ש ח"ג [המתורגם] ע' 233.

(11) ראה תש"ד שם סוף סעיף יו"ד (ותש"ה) שבזה נכלל גם אור ה"טובע".

(12) וכלי הכלי יקר, כי מספר זה מיוחד אליו ית"ו.

שיחות

שמיני

שמונה נימין בכינור של ימות המשיח

זהו ההסבר לכך ש„כנור של ימות המשיח“¹³ יהיה בעל „שמונה נימין“¹⁴:

בימות המשיח יהיה החידוש של „ונגלה כבוד ה' וראו כל בשר“¹⁵. למרות ש„כבוד ה'“ הוא נשגב באין ערוך מן הבריאה¹⁶, בכל זאת הוא יתגלה באופן של „וראו כל בשר“ – בראיה מוחשית של בשר גשמי¹⁷, עד שגילוי דרגת כבוד ה' לא יהווה חידוש, אלא כדבר „פשוט“ בעולם הגשמי.

כלומר, העובדה שהבשר הגשמי יראה את „כבוד ה'“ תהיה לפי תכונת הטבע של המציאות הגשמית אז, באופן האמיתי של „פשטות“, כדלהלן:

כאשר הבשר „רואה“ את כבוד ה' רק מפני ש„כבוד ה'“ הוא ללא גבול, ולכן הוא יכול לרדת גם למטה-מטה, עד לידי כך ש„ייראה“ באמצעות בשר גשמי¹⁸ [ולא בגלל תכונותיו של הבשר עצמו], הרי אז גילוי האלקות בעולם, אפילו כאשר הוא בראיה מוחשית¹⁹, הוא באופן של „חידוש“ והוספה בעולם, כיוון ש„ראיית“ כבוד ה' על ידי הבשר הגשמי איננה מפני טבעו.

(13) שהוא בכלי יקר שם.

(14) ערכין יג, ב. וראה לקו"ת תוריע כא, ד.

(15) ישע"י מ, ה. וראה כלי יקר שם „שלימות המשיח נגלה כבו' ה' וראו כל בשר כי ה' אחד רוכב על ז' כו“.

(16) ראה ד"ה מצה זו תרע"ה (בהמשך תער"ב ח"ב ע' תתקל) דכבוד ה' הוא מל' דא"ס כמו שהוא לפנה"צ.

(17) וראה תו"ח תצוה תפב, א ואילך. שער האמונה פכ"ה. ובתו"ח שם: אפילו בהמות יכירו את בוראם ויבין כל יצור כו'.

(18) ראה המשך תער"ב שם ע' תתקלא שער"ז ה' בעת מ"ת.

(19) בכללות כשהגילוי הוא באופן של ראי' הו"ע של פשיטות ולכן הובא הדוגמא לזה (המשך תער"ב שם ע' תתקלה) מקי"ס וביהמ"ק: בשעת קי"ס ראו הכל גילוי האוא"ס כו' וכן בביהמ"ק דכשם שבא לדאות כך בא לדאות (תגיגה ב, א. וש"נ),

אמנם אמיתית הענין דברך פשיטות הוא כאשר בא מצד טבע הבשר גופא, משא"כ בעת קי"ס ה' זה „מצד הגילוי דאוא"ס“ ועד"ז בביהמ"ק ש„ה' גילוי אוא"ס“ ולכן אמיתית הפשיטות תהי' לעת"ל, ראה שם ע' תתקלו, וביותר מזה יהי' לעתיד כו". וראה שם ח"ג ס"ע א'רסג ואילך.

האופן ה"פשוט" האמיתי, הוא כאשר הבשר יראה את "כבוד ה'" בגלל תכונותיו וטבעו של הבשר עצמו²⁰, בדיוק כפי שעניני בשר רואות דברים גשמיים בגלל תכונותיהן וטבען של עיני הבשר עצמן²¹.

זהו הקשר בין ימות המשיח לבין המספר "שמונה": הענין של "ונגלה כבוד ה' וראו כל בשר" מבטא את שני הקצוות, אשר כפי שהוזכרו לעיל נמצאים ב"שמיני": "כבוד ה'" הוא נעלה ונפרד מן הבריאה, שהיא במספר שבע, ואף-על-פי-כן הוא יתגלה בעולם באופן שראיית הגילוי תהיה מפני טבע העולם עצמו – ה"שמיני" ביחד עם ה"שבעה".

1. עצם מציאות העולם הוא הסתר לאלקות, וכיצד יבוא מצדו גילוי

יש להבין: הרי העולם נמצא היום במצב שאלקות, ואפילו דרגת האלקות המתלבשת בבריאה, איננה נראית בו, ועובדה זאת (אינה פרט צדדי, חיצוני, שנוסף אל העולם, אלא) היא מפני שהעולם נברא באופן זה, שההעלם וההסתר בו הוא מפני עצם מציאותו²² [ולכן

הוא נקרא "עולם" מלשון העלם²³ (ושמו של כל דבר מבטא את תוכנו העיקרי)], אם כך, כיצד יתכן ש"וראו כל בשר" יהיה לעתיד לבוא בגלל עצם הענין של בשר גשמי, בעוד שהוא ניגוד לתכונות (הבשר) העולם?

2. הגילוי בימות המשיח תלוי בקיום המצוות בזמן הגלות

אדמו"ר הזקן אומר²⁴, ש"גילוי אור אין סוף ב"ה בעולם הזה הגשמי", אשר יהיה בימות המשיח (ותחית המתים), תלוי במעשינו ועבודתנו כל משך הגלות.

ולכאורה: מדוע הוא מדייק ומציין דוקא "כל זמן משך הגלות"? הרי באמצעות "מעשינו ועבודתנו" אנו מביאים ל"גילוי אור אין סוף ב"ה בעולם הזה הגשמי" מפני עמלתן של המצוות, כפי שהוא עצמו מציין שם ש"בעשייתה (של המצוה) ממשיך האדם גילוי אור אין סוף ב"ה מלמעלה למטה להתלבש בגשמיות בעולם הזה", ומדוע יש לכך קשר דוקא ל"זמן משך הגלות"?

אחד מהסברים האפשריים על כך הוא כדלהלן:

הגילוי של ימות המשיח ותחית המתים יורגש מצד טבע העולם עצמו (כפי שהוסבר בסעיף ה'), רק כאשר המשכת והורדת השפע האלקי באמצעות המצוות (המשכה הבאה לידי גילוי לעתיד לבוא), איננה כדבר מחוץ לעולם [כלומר שהמצוות מביאות לידי כך שהעולם יגיע אל האור האלקי, אבל העולם עצמו נשאר כמות שהיה לפני כן, בהתהוותו,

בענין הסתר אורו ית' וחשך כפול ומכופל עד שהוא מלא קליפות וס"א שהן נגד ה' ממש" כו'. וראה לקו"ש [המתורגם] ח"ו ע' 22 ואילך.

²³ לקו"ת שלח לו, ד. ובביאורו להצ"צ ע' שנה: עולם ל' העלם כמאמרז"ל (פסחים ג, א) ע"פ (שמות ג, טו) זה שמי לעלם (לשון העלם) שלא כמו שנכתב כו'.

²⁴ תניא רפ"ז.

(* ולא "שענשה" (משא"כ במרו"ל בה"א נברא עוה"ז) – בהתחלת התהוות שלו הוא עוה"ז הגשמי.

ומודגש פעמים רבות במשך השנה.

* * *

שבת זו היא גם הספירה ד"מלכות שבגבורה", גילוי מלכא משיחא מתוך גבורת הגלות, ושבת פ' שמיני . . הקשורה במיוחד עם משיח צדקנו – "כנור של ימות המשיח" הוא מ"שמונה נימין"² . . עד שזה מביא מיד את הענין דתשיעי ודעשירי יהי' קדש – השלימות דעשרה בגאולה האמיתית והשלימה ("עלי עשור"³), "כנור של עשרה נימין"² (שלמעלה מכנור של שמונה נימין).

ובהדגשה יתירה – מצד זה שמיד בתחלת חודש אייר, בב' כח שלו בענין "מלכתחילה אריבער"⁴ – שהוא דור הששי (מהבעש"ט), חזקה בכפליים, ומזה מגיעים לדור השביעי, דור השמיני, עד לדורנו זה – דור התשיעי (ג' פעמים ג' חזקה), שנעשה הכנה קרובה – בלי הפסק כלל – לעשירי יהי' קדש בגאולה האמיתית והשלימה.

ובכל זה מקבל כאו"א תוספת כח מאתפשוטותא דמשה⁵ שבדורנו, כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, ובפרט שקראנו היום בבית הכנסת שלו . . ומבית תפלה זה נמשך הכח גם מחוץ לבית זה, עד בכל העולם כולו, גם בפינה נדחת (בגשמיות וברוחניות) בעולם, עד שנעשה "ביתו בית תפלה יקרא לכל העמים"⁶, ביחד עם "מקבץ נדחי ישראל עוד אקבץ עליו לנקבציו"⁷,

– וכפי שמתקיים מעין זה בזמנים אלו (שנת נסים ושנת אראנו נפלאות) – "מקבץ נדחי ישראל" ממדינה ההיא בלי הגבלות (לא כפי שהי' קודם שבכדי לצאת משם היו צריכים ליחוס מיוחד ודרישה מיוחדת), והם באים לארץ ישראל, ג"כ בלי

כל אחד ואחת, יעדערער דארף אליין טאָן זיין עבודה „לשמש את קונייט“ (צוליב וועלכע „אני נבראתי“), און ס'איז זיכער אַז ער האָט אויף דעם כחות (וואָרום „איני מבקש כו' אלא לפי כחן“ כנ"ל).

און אין וואָס באַשטייט די עבודה – איז דאָס אויך בפשטות: אין מוסיף זיין בתורה ובמצוות, אין לימוד התורה – נגלה דתורה און פנימיות התורה, און אין קיום המצוות בהידור. . וכל זה – מתוך הצפי' והתשוקה וכו' חזקה צו דער גאולה¹⁰ – „אחכה לו בכל יום שיבוא“¹¹, ווי מ'זאָגט עס בכל יום בתפלה: „ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים“, און (בימי החול) – „את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח“. וכמדובר כמ"פ.

(משיחות ש"פ שמיני, מבה"ח וער"ח אייר תנש"א)

(8) משנה וברייתא סוף קידושין.

(9) במדב"ר פי"ב, ג.

(10) בל' חז"ל – „צפית לישועה“ (שבת לא, סע"א). וראה רמב"ם הל' מלכים רפ"א: „כל מי שאינו מאמין בו (במלך המשיח), או מי שאינו מחכה לביאתו כו"ו. וראה לקו"ש חלק ל' ע' 182:3. וש"נ.

(11) נוסח „אני מאמין“. וראה לקו"ש חכ"ג ע' 394.

כללות מעלת שנה זו – שבנ"י נתנו לה את הסימן והשם „הי' תהא שנת נפלאות אראנו“ – שנה שמתחדת בזה שהיא „שמינה“ ומלאה בנסים ונפלאות מהקב"ה שמתרחשים לעיני כולם, (גם) כהכנה לנסים ונפלאות דהגאולה האמיתית והשלימה שבאה תיכף ומיד ממש, „כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות“¹ – כמדובר

לקוטי

„עולם“ לשון העולם, אלא כאשר המשכה זו היא באופן כזה שהיא משנה את גשמיות העולם הזה.

ולכן הגילוי של ימות המשיח, תלוי במעשינו ועבודתנו כל מושך זמן הגלות – כי הענין הטמון במצוות, שינוי העולם, מתהווה בעיקר על-ידי המצוות שמקיימים אותן בזמן הגלות.

ה. קיום המצוות – תכלית העולם, אך נראה כדבר שמחוצה לו

הטעם בדבר שמעשה המצוות בכללות פועלים המשכה שמשנה מהות העולם:

התכלית בבריאת העולם היא „בשביל התורה ובשביל ישראל“²⁵, שבני ישראל יביאו באמצעות התורה ומצוותיה לגילוי אלקות בעולם. יוצא מכך, שגילוי האלקות בעולם באמצעות בני ישראל והתורה, אינו ענין שבא כדבר הנוסף למציאותו של העולם, שהרי גילוי זה הוא הכוונה והתכלית של העולם הזה עצמו. כלומר, העולם עצמו, בפנימיותו, „דורש“ שתתבצע תכליתו: גילוי האלקות בו באמצעות התורה והמצוות של בני ישראל.

אך בכך עדיין אין די, שהרי „עולם“ הוא מלשון „העולם“, כפי שצויין. כלומר, הבריאה מצד עצם מציאותה היא כזאת שאין מורגשת בה התכלית שצריכה להתבצע בה, אלא להיפך, מצד בריאתה ענינה הוא העולם. לפיכך יוצא, שבקשר לעצם מציאותו של העולם, הרי המשכת האלקות שעל-ידי המצוות היא דבר הנוסף אליו, מחוצה לו!²⁶ ושאלה זו מיושבת בכך שאומרים שהעובדה שהגילוי שלעתיד נוצר באמצעות „מעשינו ועבודתנו“ – היא בעיקר „כל זמן משך הגלות“ כדלהלן.

(25) רש"י ר"פ בראשית. וראה גם ב"ר פ"א, ד. ויק"ר פל"ז, ד.

שיחות

שמיני

ט. מדוע בגלות מתגלה יותר כח מסירות הנפש

מוסבר במספר מקומות בספרי החסידות²⁶, שבזמן הגלות מאיר כוח מסירות הנפש יותר מאשר בזמן שבת המקדש קיים, כי דוקא ההעלם וההסתר של זמן הגלות מביאים לגילוי כוח מסירות הנפש.

כיצד יתכן ש„העלם“ יביא לגילוי של מסירות נפש – והלא „העלם“ ו„גילוי“ הם דברים נוגדים?

ולמרות שלכאורה זהו דבר טבעי, כפי שידוע המשל הגשמי לכך, שבעקב שברגל קיימת שליטת רצון הנפש יותר מאשר בראש, הרי עדיין נדרש הסבר, מדוע קבע הקדוש-ברוך הוא כך את טבע הבריאה?²⁷

ההסבר לכך:

כדי שתתבצע כוונת הבריאה של „דירה לו יתברך בתחתונים“, שהעולם עצמו יהיה דירה לקב"ה גם לפי טבעו²⁸, ברא הקב"ה את העולם באופן שתשתקף בו הכוונה והתכלית, וכיון שהכוונה בכך שהעולם נברא בעולם והסתר היא כדי שיבוא מכך גילוי נעלה יותר – „יתרון האור מן החושך“ – לפיכך נברא העולם באופן כזה, שדוקא „העלם“ זה יגלה ויהווה „כלי“ לאור יותר נעלה²⁹.

(26) ראה בארוכה ספר המאמרים אידיש בתחלתו. ד"ה אני ישינה תש"ט. ובכ"מ.

(27) בד"ה אני ישינה שם (ועוד), לפי שכח השכל מעלים על הרצון – פשיטת הנפש, משא"כ בעקב, ולכא' כ"ה גם בנמשל בכח המס' שבזמן הגלות ע"ש. אבל ראה לקו"ש [המתורגם] ח"ט ע' 76 הע' 30, שממ"ש בתו"א ו„בבחינה זו נקרא הרגל ראש כו"ו משמע דהעקב (מצד פחיתותו) הוא כלי לבחינת תחלתן (וראה גם ד"ה אני ישינה סה"מ אידיש ספ"ד). וכן מוכח גם מהענין (ודירה בתחתונים) דדוקא התחתונים הם דירה לעצמותו מצד ההרגש דמציאותו מעצמותו שבעוה"ז, ומזה מובן גם בכח המס' כדלקמן בפנים. וראה הע' 31.

(28) ראה בארוכה לקו"ש ח"ב ע' 73 ואילך.

(29) ע"פ מ"ש בפנים יומתק הלשון בתניא פל"ו, שימות המשיח .. הם תכלית ושלמות בריאת עוה"ז שלכך נברא מתחתלו – דלכא' מה מוסיף ב„שלכך נברא מתחתלו“ – כי ע"י הוספה זו דוקא מוסבר איך שהגילוי דימוה"מ ותתה"מ יהי' בהמציאות דעוה"ז גופא.

וכיוון שגם בעולם עצמו, כמות שהוא עדיין „עולם מלשון העולם“ לפני שנתגלתה הכוונה שבו, משתקפת הכוונה שהעולם העולם הוא כדי שירד אליו שפע נוסף ויתרון אור על-ידי קיום המצוות, הרי לפיכך גילוי האלקות בעולם על-ידי קיום המצוות קשור עם מציאות העולם עצמו.

זהו ההסבר לכך שהגילוי שלעתיד, תלוי במעשינו ועבודתנו כל זמן משך הגלות – כי בעזרת מסירות הנפש³⁰ שבזמן הגלות, מתגלה שהכוונה בהעלם העולם היא גילוי האלקות על-ידי תורה ומצוות.

וזהו הסיבה³¹ לכך שהמשכת האלקות על-ידי המצוות בזמן הגלות פועלת יותר ו„מתלבשת“ יותר במציאות של „גשמיות עולם הזה“³², עד שלעתיד לבוא מופיע הדבר בגלוי, ש„ונגלה כבוד ה' וראו כל בשר“ היה לפי תכונות וטבע הבשר עצמו.

1. הקשר של פרשת שמיני לסוף פרשת צו ופרשת שמיני גופא לפרשית „זאת החיה“

לפי האמור לעיל יובן ההבדל בין הקשר של פרשת שמיני לסוף פרשת צו לבין הקשר

(30) להעיר מהמשך תעריב ח"ג ס"ע ארפא ואילך. (31) בד"ה מצה זו תשי"ב פ"ב וועד"ו בהמשך תעריב פ"ב. ובכ"מ, שביש הנברא יש דוגמת „ענין מציאותו מעצמותו ומענין נמצא בבלתי מציאות נמצא“, ועפ"ו ה' אפשר לבאר (וראה לקו"ש ח"ב ע' 74 הע' 30), דזה מה שהעולם (מצד ענינו גופא) נעשה דירה לו ית' (אף שענין וגדר העולם הוא העלם) הוא לפי שגם בהעלם דעולם גופא (ההרגש דמציאותו מעצמותו) מתבטא מציאות בעצמותו,

אבל ביאור זה אינו מספיק עדיין, כי השייכות של היש דעולם (מצד ההרגש דמציאותו מעצמותו שבו) להעצמות, אינה מתייחסת לענין הגילוי (שהרי אדרבה: ההרגש דמציאותו מעצמותו שבעולם היא שאין לו שייכות לאלקות), ולכן: שייכות זו (של היש דעולם להעצמות) אינה מספיקה שמצד זה יהי' בעולם גילוי העצמות.

משא"כ להביאור שבפנים, ההעלם דעולם שייך (גם) לגילוי העצמות, מכיון שההעלם (בזמן הגלות) היא המעורר את גילוי כח המס"ג (שמצד עצם הנשמה המיוחדת בעצמותו ית').

(32) תניא שם.

של פרשת שמיני לפרשת „זאת החיה“: בשבעת ימי המילואים, שעליהם מסופר בסוף פרשת צו, השיגו אהרן ובניו את כל מה שניתן להשיג על-ידי עבודה שלמטה, וגם את המשכה של אלקות הנמשכת על-ידי אתערותא דלתתא (התעוררות ממטה) – דבר הנכלל בדרגת „שבעה“³³.

אך כל זה היווה הכנה ל„כבוד ה'“, להשראת השכינה במשכן ביום השמיני למילואים, כדי שיהיה זה באופן של „שמיני“, כלומר, שדרגת האלקות המופרדת לחלוטין מן הבריאה תתקשר גם עם עניני הבריאה שבמספר שבע³⁴.

(33) ראה לקו"ש ח"ב ע' 62 ואילך.

(34) לכא' א"מ: מכיון שהגילוי שביום השמיני, האור שלמע' מהשתל', בא דוקא ע"י ההעלם*, כנ"ל בארוכה, איוו שייכות יש (ומהו הצורך) בהקדמה דעבודת המטה בו' ימה"מ?

הביאור (בקיצור עכ"פ): בכדי שיהי' לו ית' דירה בתחתונים שאלקות יומשך ויאר בעולם בגילוי ובפנימיות, צריך ב' אופני עבודה: עבודה דמס"ג; ועבודה דכוחות פנימיים, השגת אלקות אהוי"ר וכו': בהגילוי דמס"ג מתבטא איך שההעלם דעולם כוונתו גילוי אלקות, אבל להיות שהעלם וישות זה הוא צד השוה שבכל הנבראים, הרי אינו פועל ומגלה שגם תכונות וגדרי הפרט דכל נברא הם כלים לאלקות [ועוד: מכיון שעבודה דמס"ג היא באופן שאין מתחשבים כ"א מתגברים על ההעלמות והסתרים – א"כ אי"ז שייך לעניני העולם עצמן], ולכן צריך להעבודה דהשגה ואהוי"ר שגם גדרו הפרטי דכל נברא הוא כלי לאלקות.

ולאידך: העבודה דהשגה ואהוי"ר אינה מספיקה כי (נוסף ע"ז שהאור הנמשך ע"ז הוא אור שבערך הבריאה הרי) מצד העלם דעצם דעולם הוא הוספה על עצם מציאותו, ולכן צריך להעבודה דמס"ג שמבטא שגם העצם דעולם הוא כלי לאלקות ושיהי' יתרון האור – בחי' אור הבל"ג שלמע' מהשתל', שאי"ז הוספה על מציאותו שהרי ההעלם גופא מעורר גילוי כח המס"ג, ואי"צ ע"ז עבודה ויגיעה**.

ולכן ע"י הקדמת העבודה דהשגה ואהוי"ר שנמשך האור שלפני"ע העולמות באופן גלוי ופנימי בפרטי גדרי הנבראים (אף שהמשכה היא כמו הוספה כנ"ל), – שבכללות היא

(* להעיר מפירוש"י פרשתנו ט. טז. ה' מצטער כ' והיו ישראל נכלמים כ' וראה לקמן הערה 41.

(**) להעיר מהמשך תעריב ח"ג עם (ח"ג) בהחילוק מה שהכיל ממשך אור וגילוי והוא ע"י העבודה דתת"צ בכלל, לזה שהכלי עצמה נעשה אור וגילוי ע"י מס"ג כ'.

דור התשיעי (ג' פעמים ג' חזקה), וואס ווערט די הכנה קרובה – בלי הפסק כלל – צו עשירי יהי' קדש בגאולה האמיתית והשלימה.

ובכל זה באקומט יעדערער נאָכמער כח פון אתפשטותא דמשה⁵ שבדורנו, כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, ובפרט אַז מ'האָט היינט געלייענט אין בית הכנסת שלו . . . און פון דעם בית תפלה ווערט נמשך דער כח אויך מחוץ לבית זה, ביז בכל העולם כולו, אויך אין אַ פינה נדחת (בגשמיות וברוחניות) בעולם, ביז אַז עס ווערט „ביתי בית תפלה יקרא לכל העמים“, צוזאַמען מיט „מקבץ נדחי ישראל עוד אקבץ עליו לנקבציו“⁷,

– ווי עס ווערט נתקיים מעין זה בזמנים אלו (שנת נסים ושנת אראנו נפלאות) – דער „מקבץ נדחי ישראל“ פון מדינה ההיא בלי הגבלות (ניט ווי ס'איז געווען פריער אַז בכדי אַרויסגיין פון דאָרטן האָט מען געדאַרפט אַנקומען צו אַ יחוס מיוחד און אַ דרישה מיוחדת), און זיי קומען אַן אין ארץ ישראל, אויך אַן הגבלות (ניט ווי ס'איז געווען בזמן לפני זה, כידוע ומפורסם) – וואָס דאָס איז צווישן די גילויים שלמעלה ממדידה והגבלה וואָס קומען פאַר נאָך בסוף זמן הגלות.

ובפשטות:

יעדער איד, אנשים נשים און אפילו טף, האָט די אחריות צו מוסיף זיין אין זיין עבודה צו ברענגען משיח צדקנו בפועל ממש! דערפון איז פאַרשטאַנדיק, אַז עס האָט קיין אָרט ניט אַז אַנשטאָט אַליין טאָן זאָל מען זיך פאַרלאָזן אויף אַנדערע אַדער אַרויפלייגן די אַרבעט אויף אַנדערע – נאָר דאָס איז די עבודה פון

(5) זח"ג רעג, א. תקו"ז תס"ט. וראה תניא פמ"ד (סג, א).

(6) ישעי' נו, ז.

(7) שם, ח.

כ.א.

דעם כללות'דיקן אויפטו פון דעם היינטיקן יאָר – אויף וועלכן אידן גיבן דעם סימן און נאָמען „הי' תהא שנת נפלאות אראנו" – אַ יאָר אויסגעצייכנט דערמיט וואָס ער איז „פעט" און אָנגעפילט מיט נסים ונפלאות פון דעם אויבערשטן וואָס קומען פאָר לעיני כולם, (אויך) אַלס הכנה צו די נסים ונפלאות פון דער גאולה האמיתית והשלימה וועלכע קומט תיכף ומיד ממש, „כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות" – ווי גערעדט און אונטערשטראַכן פיל מאָל במשך דעם יאָר.

* * *

דער שבת איז אויך די ספירה פון „מלכות שבגבורה", גילוי מלכא משיחא מתוך גבורת הגלות, און שבת פ' שמיני . . . וואָס איז פאַרבונדן במיוחד מיט משיח צדקנו – דער „כנור של ימות המשיח" איז פון „שמונה נימין"² . . . ביז אַז דאָס ברענגט גלייך דעם ענין פון תשיעי און פון עשירי יהי' קדש – די שלימות פון עשרה בגאולה האמיתית והשלימה (עלי עשור³), „כנור של עשרה נימין"² (שלמעלה מכנור של שמונה נימין).

ובהדגשה יתירה – מצד דעם וואָס גלייך בתחלת חודש אייר, בב' אייר, איז דער יום הולדת פון דעם רבי'ן מהר"ש, וידוע הוראתו ונתינת כח שלו בענין „מלכתחילה אריבער"⁴ – וואָס ער איז דער דור הששי (פון דעם בעש"ט), חזקה בכפליים, און דערפון קומט מען דערנאָך צום דור השביעי, דור השמיני, ביז דורנו זה –

- (1) מיכה ז, טו.
- (2) ערכין יג, ב. וש"נ.
- (3) תהלים צב, ד.
- (4) אגרות קודש אדמו"ר מהוריי"צ ח"א ע' תריז.

פּקוּמִי

פרשית „וזאת החיה", שמדובר בה אודות חיות ובהמות טמאות ואודות איסור אכילתן וטמאתן, שייכת ומהווה חלק מפרשת שמיני עצמה, כדלהלן:

הזיכור של העולם, מלשון העלם, שבאמצעותו מתגלה שכוונת בריאתו היא גילוי אלקות בדרגת האור המובדל לחלוטין מן הבריאה, וזיכור זה נגמר עלידי כך שישנה מציאות של העלם גדול יותר, חיות ובהמות טמאות וכדו', ובכל זאת קיים המצב של „להבדיל בין הטמא ובין הטהור ובין החיה הנאכלת ובין החיה אשר לא תאכל"³⁵ [בדומה למאמר חז"ל³⁶, „אל יאמר אדם אי אפשי בבשר חזיר, אלא אפשי ומה אעשה אבי שבשמים גזר עלי'"], ובאמצעות זאת מזדכך גם ההעלם המאפשר קיום חיות ובהמות טמאות. וכך אומר המדרש³⁷ על הפסוק „וזאת הבהמה:", „לא ניתנו המצוות לישראל אלא לצרף בהן את הבריות" [ב„צירוף" הכוונה היא כאן ל„זיכור"³⁸].

וכיוון שבהעלם זה משתקפת כוונתו ותכליתו, גילוי האלקות – הרצון העצמי של

גם העבודה שבזמן הבית (כבד"ה אני ישנה שם) – הרי כאשר נמשך לאח"כ אור הבל"ג – ועד, ונגלה כבוד הוי"ל לעת"ל – הרי זה שייך לא רק לבחי' העלם וישות העולם (שההעלם מעורר אור הבל"ג – שבכללות הוא בזמן הגלות –) אלא גם בתכונות וגדרי הנבראים. וכ"ה גם במשכן שהוא תיקון לסילוק שכינה להיות דירה בתחתונים (לקו"ת צו י, ד. וראה המשך באתי לגני הש"ית בתחתונו:) ע"י עבודת המטה שמתחלקת בכללות בו, ז' ימה"מ, שנמשך האור שלפ"ע העולמות בתכונות וגדרי הנבראים הרי"ז ההקדמה שהשראת השכינה, וירא כבוד ה" (פרשתנו ט, כג), האור הבל"ג שלמע' מהשתל' ביום (עצם שהעלם העולם) אלא גם בפרטי גדרי הנבראים – שבמספר ז' (וראה פירש"י ט, יד „להשרות שכינתו במעשה ידיכם כו". ושם כט „כל הטורה שטרחנו כו").

- (35) סוף פרשתנו.
- (36) תו"כ, ופירש"י קדושים כ, כו.
- (37) ויק"ר פרשתנו פי"ג, ג.
- (38) ראה בכהנ"ל אוה"ת פרשתנו ע' נב. ושם ע' נד בזיכור ההעלם.

שמיני

שיחות

בני ישראל (,אבי שבשמים גזר עלי'")³⁹ המתגלה עלידי כך⁴⁰ –

הרי כל זה מביא לגילוי של „שמיני"⁴¹, שגילוי האלקות הנעלה מן העולם מתגלה ב„שבעה" – הוא נעשה „שמיני" – מתגלה ומתאחד עם הבריאה עצמה, כפי שהוסבר לעיל בהרחבה⁴².

לפי זה מובנים דברי המדרש שמשמעות החיות הטמאות היא „משה ראה את המלכויות בעיסוקן"⁴³, כפי שהוא מפרש שם את החושך וההעלם של כל גלות. וזאת מפני שההשפעה והגילוי של „וזאת החיה... להבדיל..." הוא הענין המתהווה באמצעות הגלויות, וההמשכה מכך באה בגלוי לעתיד לבוא, כנור של „שמונה נימין",

וכך מסיים במדרש: „ואת החזיר זו אדום... ולמה נקרא שמה חזיר שמחזרת עטרה לבעליה הדא הוא דכתיב ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשו והיתה לה' המלוכה". (משיחת ש"פ שמיני תשל"א ותשל"ו ש"פ אחרי ומאמר דאחש"פ* תשכ"ה)

(39) ולהעיר מאוה"ת פנחס ע' א'רו בביאור מארז"ל אל יאמר אדם אי אפשי כו'. שאף שהי' לו רצון לזה הוא נמנע מצד גזירת מלך העולם וה"ו בחי' אתכפיא גמור החשוכא ממש".

(40) עוד ענין בזה, דענין מפרסת פרסה היינו ההבדל דיהי רקיע שיהי' מבדיל בין מים למים (נועם אלימלך סוף פרשתנו הובא באוה"ת פרשתנו ע' מח). והרי זהו בדוגמת ההבדל שנעשה ע"י הצמצום שע"י בכח להפוך את העלם הצמצום לאור, ראה בהמשך שם בסוף המאמר ע' תתקמב"ג. וראה אוה"ת שם ע' ס.

(41) להעיר מב' הפירושים בויהי ביום השמיני לשון שמחה או לשון צער – ראה מגילה י, ב. אוה"ת ריש פרשתנו, וראה ויק"ר פרשתנו (פי"א, ז. קרוב לסופו).

(42) להעיר שבסוף פ', „וזאת החי" נאמר „והתקדשתם והייתם קדושים" ופרש"י „והתקדשתם קדשו את עצמכם למטה", והייתם קדושים לפי שאני אקדש אתכם למעלה ולעולם הבא".

(43) שם, פי"ג, ה.

(* נדפס בספר המאמרים – מלוקט ח"ב ע' מה.

ולחטאתנו ונחלתנו" – להביא בפועל את הגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש.

וכדי למהר ולזרוז עוד יותר ע"י הפעולה שלי – אוסיף ואתן לכאו"א מכם שליחות-מצוה ליתן לצדקה, וגדולה צדקה שמקרבת את הגאולה³.

ואני את שלי עשיתי, ומכאן ולהבא תעשו אתם כל אשר ביכלתכם.

ויה"ר שימצא מכם אחד, שנים, שלשה, שיטכסו עצה מה לעשות וכיצד לעשות, ועוד והוא העיקר – שיפעלו שתהי' הגאולה האמיתית והשלימה בפועל ממש, תיכף ומיד ממש, ומתוך שמחה וטוב לבב.

(משיחת אור ליום ועש"ק פ' שמיני, כ"ח ניסן תנש"א)

לזכות

כ"ק אדוננו מזרנו זרבינו

מלך המשיח

ויה"ר שע"י קיום הוראת

כ"ק אדמו"ר מלך המשיח (בשיחת ב' ניסן ה'תשמ"ח)

להכריז יחי, יקויים הבטחתו הק',

שההכרזה תפעל ביאת דוד מלכא משיחא'

יחי אדוננו מזרנו זרבינו מלך המשיח

לעולם ועד

(3) ב"ב יו"ד, א. וראה תניא פל"ו.

הוספה

בשורת הגאולה

יט.

„כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות“:

יעדערער קען זען בגלוי ווי די נסים פון יציאת מצרים שפיגלען זיך אָפּ איצטער אין דעם נצחון בימינו אלו – סיי אין דעם עצם נצחון און סיי אין דעם זמן ווען דאָס קומט פאַר, ובמיוחד – אין די ימים זכאין פון חודש ניסן:

. . . נאָך פאַר חג הפסח – איז געווען דער „למכה מצרים בבכוריהם“², אז די „בכורים“ פון אומות העולם³ (כולל פון מדינת מצרים און די מדינות ערביים הסמוכות לה) – כפי החלטת באי כחם אין די „יוניטעד ניישענס“ – האָבן מלחמה געהאַט און געשלאָגן „מצרים“, אַ צורר היהודים, (מצרים מלשון⁴) „מיצר“ לישראל ר"ל,

וביום הפורים שנה זו – „שנת אראנו נפלאות“ – איז געווען דער נצחון (ווי די אוה"ע האָבן מכריז געווען), און זיין מפלה, באופן פון „למכה גו“ (ניט „להורג“), און דוקא דורך ניט-אידן („בכוריהם“), וועלכע האָבן אים נוזף און מבזה געווען, און מכריח געווען אַז ער דאַרף חרטה האָבן פון פעולותיו עד אז,

און ער האָט געמוזט מודה זיין און אָננעמען און מקיים זיין די אַלע ציוויים והוראות און פּאָדערונגען וואָס ער האָט באַקומען פון „בכוריהם“: באַפרייען אַ טייל פון די מלחמה-געפּאָנגענע, און אויך מקיים זיין די אַנדערע זאַכן וואָס מ'האַט פון אים געפּאָדערט.

(1) מיכה ז, טו.

(2) תהלים קלו, י. וראה מדרש תהלים שם. רש"י ומצו"ד שם.

(3) והרי כל המלכיות נקראות על שם מצרים (ב"ר פט"ז, ד).

(4) ב"ר שם.

כ.

ע"פ האמור לעיל ע"ד הדגשת ענין הגאולה (במיוחד) בזמן זה – מתעוררת תמיהה הכי גדולה: היתכן שמבלי הבט על כל הענינים – עדיין לא פעלו ביאת משיח צדקנו בפועל ממש?! . . . דבר שאינו מובן כלל וכלל!

ותמיהה נוספת – שמתאספים עשרה (וכו"כ עשירות) מישראל ביחד, ובזמן זכאי בנוגע להגאולה, ואעפ"כ, אינם מרעישים לפעול ביאת המשיח תיכף ומיד, ולא מופרך אצלם, רחמנא ליצלן, שמשיח לא יבוא כלילה זה, וגם מחר לא יבוא משיח צדקנו, וגם מחרתיים לא יבוא משיח צדקנו, רחמנא ליצלן!!

גם כשצועקים „עד מתי“ – ה"ז מפני הציווי כו, ואילו היו מתכוונים ומבקשים וצועקים באמת, בודאי ובודאי שמשיח כבר ה' בא!!

מה עוד יכולני לעשות כדי שכל בני ירעישו ויצעקו באמת ויפעלו להביא את המשיח בפועל, לאחרי שכל מה שנעשה עד עתה, לא הועיל, והראי', שנמצאים עדיין בגלות, ועוד ועיקר – בגלות פנימי בעניני עבודת השם.

הדבר היחידי שיכולני לעשות – למסור הענין אליכם: עשו כל אשר ביכלתכם – ענינים שהם באופן דאורות דתוהו, אבל, בכלים דתיקון – להביא בפועל את משיח צדקנו תיכף ומיד ממש!

ויה"ר שסוכ"ס ימצאו עשרה מישראל ש"יתעקשו" שהם מוכרחים לפעול אצל הקב"ה, ובודאי יפעלו אצל הקב"ה – כמ"שי: כי עם קשה עורף הוא (למעליותא, ולכן) וסלחת לעוננו

(1) תשא לד, ט.

(2) ראה שמו"ר ספמ"ב. הובא בתו"א מג"א קכג, סע"ב. לקו"ת בלק סז, ד.

און דערנאך איז געווען דער המשך בזה – אין חודש ניסן, און דעמולט גופא – בימי הפסח, „זמן חירותנו“ – אַז „בכוריהם“ אין די „יונייטעד ניישענס“ האָבן ממשיך געווען אין דער נזיפה ובזיון שלו:

בימי הפורים ולאחרי זה האָט מען נאָך ניט געוואוסט וואָס וועט זיין דער המשך, ווי ווייט מ'וועט אים מבזה ומזיק זיין, ווי שטאַרק ער וועט בלייבן, וויפל ער וועט דאַרפן מודה זיין און אַפּצאָלן, און ווי ער וועט דאָס אַלץ אָננעמען, אָדער דאָס וועט זיין דורך אַנדערע; דערנאָך בימי חודש ניסן, בימי הפסח – זיינען „בכוריהם“ אַרויס מיט אַ נזיפה חזקה און אַ החלטה למסקנא ותנאים חזקים (נוסף אויף די הוראות שלפני זה) ווי סאַדאַם דאַרף זיך אויפפירן, און אויך זעען און פאַרזיכערן אַז ער זאָל דאָס מקיים זיין: באַפרייען די שבויים, אומקערן דאָס וואָס ער האָט צוגענומען, און אפּצאָלן פאַר די נזקים און היזקות וואָס ער האָט איצטער געטאָן (און אויך אויף דעם וואָס ער האָט פריער געטאָן), ובהמשך ימי החודש, ביז אין די לעצטע טעג פון דעם חודש, איז אין דעם נס צוגעקומען נאָכמער – אַז ער האָט דערצו אַלץ מסכים געווען, און אָן קיין ווידערשטאַנד און מלחמה,

ביז אַז ער האָט מגלה געווען געלטער און רכושים וואָס ער האָט באַהאַלטן (און ביז איצטער האָט מען גאָר ניט געוואוסט אַז ער האָט דאָס געהאַט).

... נאָך אַן ענין אין די געשעענישן בזמן האחרון אין וועלכן מ'זעט נסים ונפלאות – איז די יציאה פון אַ ריבוי אידן ממדינה ההיא, וועלכע איז בדוגמת יציאת מצרים:

לאחרי אַ ריבוי שנים פון אַ הנהגה באופן אחר לגמרי, אין וועלכע אידן האָבן פון דאַרטן ניט געקענט אַרויסגיין – איז דוקא בשנה זו ובשנה שלפני האָט די מדינה אויפגעעפנט אירע טירן צו

ובפרט שעומדים כבר לאחר „ארבעים שנה“¹² במדבר העמים (דגלות), במצב של „(ארבעים שנה) אקוט בדור“¹³, ואוחזים כבר ב„יבואן אל מנוחת“¹⁴, בארץ הקודש וירושלים¹⁵, עד „שלם“, שלימות המנוחה – בגאולה האמיתית והשלימה,

ומובן א"כ, שבנ"י מוכנים כבר לכך, ויש להם כבר את ה„לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע“ [כפי שהי' בשנת הארבעים לאחר יציאת מצרים, שכימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות].

ועד שהוא גילה כספים ורכוש שהחביא (ועד עתה לא ידעו ככל שהיו בידו).

. . . ענין נוסף בהמאורעות בזמן האחרון שרואים בהם נסים ונפלאות – הוא היציאה של ריבוי יהודים ממדינה ההיא, שהיא בדוגמת יציאת מצרים:

לאחרי ריבוי שנים של הנהגה באופן אחר לגמרי, שבהם יהודים לא יכלו לצאת משם – הרי דוקא בשנה זו ובשנה שלפני פתחה מדינה זו את שער' לתת ליהודים [ארויסלאָזן אידן] לנסוע לארץ הקודש [ואפילו אם, מאיזו סיבה שתהי', התעכב חלק מהם במדינות אחרות לפי שעה (בארצות הברית או אוסטרלי' וכיו"ב) בקרוב הם יגיעו (ברצון שלם ומתוך שמחה וטוב לבב) לארץ הקודש, יחד עם משפחותיהם].

ועד שהמדינה עצמה מסייעת להם לצאת, בדוגמת כפי שהי' ביציאת מצרים, שתכליתה הי' ללכת לארץ הקודש (והבאתי אתכם אל הארץ גו'⁵), כולל גם – סיוע מהדברים הגנוזים של "מצרים", שמנצלים גם את זה, עד שחלק מזה – וגם מכספים אחרים דמדינות אחרות – מגיע לבנ", אחינו בני ישראל שיצאו זה עתה (ויוצאים כעת) ב"יציאת מצרים", מ"מצרים" (מלשון מיצרים וגבולים⁶) דהמדינה ההיא, בדוגמת כפי שהי' ביציאת מצרים בפעם הראשונה, ש"וינצלו את מצרים"⁷, עד ש"אף מה שלא היו שואלים היו נותנים להם"⁸, וגם את הדברים הגנוזים⁹.

. . . ויהי רצון שהקב"ה יעזור לכאו"א מישראל שיהי' לו את ה"עינים לראות ו(במילא) אזנים לשמוע"¹⁰ ו"לב לדעת"¹⁰ – לראות את "המסות הגדולות אשר ראו עיניך האותות והמופתים הגדולים ההם"¹¹, את הנסים הגלויים שקורים בכל יום,

אָרויסלאָזן אידן זיי זאָלן גיין אין ארץ הקודש [און אפילו אויב, מאיזה סיבה שתהי', האָבן אַ טייל פון זיי זיך מתעכב געווען אין אַנדערע מדינות לפי שעה (אין ארצות הברית אָדער אוסטרליא וכיו"ב) וועלן זיי בקרוב זיך איבערטראָגן (ברצון שלם ומתוך שמחה וטוב לבב) אין ארץ הקודש, צוזאַמען מיט זייערע משפחות].

און ביז אַז די מדינה אַליין איז זיי מסייע צו אָרויסגיין, בדוגמא ווי ס'איז געווען ביציאת מצרים, וואָס תכליתה איז געווען צו גיין אין ארץ הקודש (והבאתי אתכם אל הארץ גו'⁵), כולל אויך – סיוע פון די דברים גנוזים פון "מצרים" (כנ"ל), אַז מ'נוצט דאָס אויך, ביז אַז אַ טייל דערפון – און אויך פון אַנדערע געלטער פון אַנדערע מדינות – קומט אָן צו אידן, אחינו בני ישראל וואָס זיינען ערשט אָרויס (און גייען איצט אָרויס) ב"יציאת מצרים", פון "מצרים" (מלשון מיצרים וגבולים⁶) פון מדינה ההיא, בדוגמא ווי ס'איז געווען ביציאת מצרים בפעם הראשונה, אַז "וינצלו את מצרים"⁷, ביז אַז "אף מה שלא היו שואלים היו נותנים להם"⁸, און אויך די דברים גנוזים⁹.

. . . ויהי רצון אַז דער אויבערשטער זאָל העלפן יעדער איד ער זאָל האָבן די "עינים לראות ו(במילא) אזנים לשמוע", און "לב לדעת"¹⁰ – צו זען "המסות הגדולות אשר ראו עיניך האותות והמופתים הגדולים ההם"¹¹, די נסים גלויים וואָס קומען פאַר בכל

(5) וארא ו, ח.

(6) ראה תו"א וארא נז, ב ואילך. בשלח סד, איב. יתרו עא, ג ואילך. ובכ"מ.

(7) בא יב, לו.

(8) פרש"י שם, ממכילתא עה"פ.

(9) ראה שמו"ר פי"ד, ג. ועוד.

(10) תבוא כט, ג.

(11) שם, ב.

יום,

ובפרט אַז מ'האַלט שוין נאָך די „ארבעים שנה“¹² זיין במדבר העמים (פון גלות), אין אַ מצב פון „ארבעים שנה) אַקוט בדור“¹³, און מ'האַלט שוין באַ „יבואון אל מנוחת“¹⁴, אין ארץ הקודש וירושלים¹⁵, ביו „שלם“, שלימות המנוחה – בגאולה האמיתית והשלימה,

איז פאַרשטאַנדיק, אַז אידן זיינען שוין דערצו גרייט, און האָבן שוין דעם „לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע“ [אַזוי ווי ס'איז געווען בארבעים השנה נאָך יציאת מצרים, וואָס כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות].

(משיחת אור ליום ד' פ' שמיני, כ"ו ניסן תנש"א)

12) ולהעיר שכבר עברו ארבעים שנה מעת הסתלקות כ"ק מו"ח אדמו"ר בשנת ה'שי"ת, כמדובר כמ"פ.

13) תהלים צה, י.

14) שם, יא.

15) פרש"י שם.

„כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות“:

כאו"א יכול לראות בגלוי שהנסים דיציאת מצרים משתקפים כעת בהנצחון בימינו אלו – הן בעצם הנצחון והן בזמן בו הוא התרחש, ובמיוחד – בימים זכאין דחודש ניסן:

... עוד לפני חג הפסח – אירע ה„למכה מצרים בבכוריהם“²,

שה„בכורים“ דאומות העולם³ (כולל ממדינת מצרים ומדינות

הערביים הסמוכות לה) – כפי החלטת באי כחם ב„אומות המאוחדות“ („יוניטעד ניישענס“) – נלחמו והיכו את „מצרים“, צורר היהודים, (מצרים מלשון⁴) „מיצר“ לישראל ר"ל,

וביום הפורים שנה זו – „שנת אראנו נפלאות“ – אירע הנצחון (כפי שהכריזו אוה"ע), והמפלה שלו, באופן ד„למכה גו“ (לא „להורג“), ודוקא באמצעות אינם-יהודים („בכוריהם“), אשר נזפו בו וביזו אותו, והכריחו אותו להתחרט על פעולותיו עד אז, והוא הוכרח להודות ולקבל ולקיים את כל הציוויים וההוראות והדרישות שניתנו לו מ„בכוריהם“: לשחרר חלק משבויי-המלחמה, וגם לקיים את יתר הדברים שדרשו ממנו.

ואח"כ הי' ההמשך בזה – בחודש ניסן, ובו גופא – בימי הפסח, „זמן חירותנו“ – ש„בכוריהם“ בה„יוניטעד ניישענס“ המשיכו בנזיפה ובזיון שלו:

בימי הפורים ולאחרי זה עדיין לא ידעו מה יהי' ההמשך, עד היכן יבזו ויזיקו אותו, כמה חזק הוא יאר, כמה הוא יצטרך להודות ולשלם, ואיך הוא ימלא אחר כל הדברים, או שהדברים יתבצעו ע"י אחרים; אח"כ בימי חודש ניסן, בימי הפסח – יצאו „בכוריהם“ בנזיפה חזקה ובהחלטה למסקנא ותנאים חזקים (נוסף על ההוראות שלפני זה) איך „סאדאם“ צריך לנהוג, וגם לראות ולוודא שהוא יקיים אותם: לשחרר את השבויים, להשיב את אשר לקח, ולשלם על הנזקים וההיזקות שעשה כעת (וגם על מה שעשה בעבר),

ובהמשך ימי החודש, עד הימים האחרונים של החודש, ניתוסף עוד יותר בהנס – שהוא הסכים להכל, וללא שום ניגוד, ומלחמה,